

πολύ ἐκ φόβου μήπως ἡ κυρία δὲ Μομβρὲν τὸ ἐννοήσῃ.

Ὁ Ροβέρτος ἄλλως τε δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστήσῃ γνωστὴν εἰς τὴν μητέρα του τὴν ἀμετάτρεπτον θέλησίν του τοῦ νὰ μὴ νυμφευθῇ.

— Δὲν θέλεις νὰ νυμφευθῆς;

— Ὁχι, μητέρα μου...

— Καὶ διατί;

— Θὰ περιμένω... Θέλω νὰ εἶμαι ἐλεύθερος...

Οὔτε κοινωνικὴν θέσιν ἔχω, οὔτε κλίσιν...

— Ὁ εὐπατρίδης δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἔχη κλίσιν... ἔχει δὲ πάντοτε κοινωνικὴν θέσιν, ἔστω καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν.

— Ἄ! ἀπάντησεν ὁ νεαρὸς κόμης, διατί μὲ ἀπέτρεψες νὰ μείνω εἰς τὸ σύνταγμα; Τότε θὰ εἶχα τὸν βίον διαγεγραμμένον ἐνώπιόν μου, οὐδὲ ὄνειρα, οὐδὲ χιμαίρας, οὐδὲ ἄνιαις... Τὸ στάδιόν μου θὰ ἦτο εὐθύ, σκοπὸς δὲ αὐτοῦ θὰ ἦτο τὸ καθῆκον!.. Αὐτὸ ἐπεθύμουν.

Οὐδέποτε ἡ μαρκησία εἶχεν ἀκούσει τὸν υἱὸν τῆς ἐξανιστάμενον κατὰ τῆς τύχης του. Ἐθεώρει αὐτὸν ἠυχαριστημένον ἢ ὑποτεταγμένον εἰς αὐτήν, ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπεν ὑπακούοντα. Ἐξέπληττετο ἀφότου ἔβλεπε τὴν διάθεσιν τοῦ Ροβέρτου τόσοσ βαθέως ἠλλοιωμένην. Ἐσυλλογίζετο δὲ καὶ αὐθις τί νὰ ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὴν ἀδικαιολόγητον μελαγχολίαν ἢ ὑπὸ τὴν ἀνεξήγητον φαιδρότητα τοῦ νέου.

Ἡ κυρία δὲ Μομβρὲν εἶμαρτο ν' ἀποθάνῃ, πρὶν τὸ μάθῃ, ἴσως δὲ ἂν τὸ ἐμάνθανεν ὅτε ἐζήτει νὰ τὸ μάθῃ, θ' ἀπέθνησκεν αἰφνιδίως. Ὑπῆρχε λόγος ἀποχρῶν ἀναγκάζων τὸν Ροβέρτον ὠχρὸν καὶ συνεσταλμένον ἐνώπιον τῆς μαρκησίας νὰ τηρῇ σιγὴν, ἣτις τὸν ἐπίεζεν ὡς ψεύδους καὶ ἔκαμνε τὴν καρδιάν του νὰ πάλῃ σφοδρῶς εἰς τὸ στῆθός του.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΔΥΟ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

τῆς ἐν Ἐρμουπόλει Λέσχης «Ἑλλάδος»

(Συνέχεια Ἰδε ἀριθ. 385.)

Ἐσπερίς δευτέρα. — 1888

ΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΡΙΣ

Σηναὶ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας.

Α'.

*Ἐκλινεν ὁ ἥλιος πρὸς τὸν Ἑλικῶνα, οἱ θόρυβοι εἰσίων πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ ποιμενικὸς αὐλὸς διέχεεν ἀνὰ τὴν ἐξοχὴν ἄρρητον μελαγχολικὴν μελωδίαν. Εἶχε παρέλθει ἡμέρα θερμῆ τοῦ ἔαρος καὶ ἡ ἐξοχὴ ἦτο τοσοῦτον τερπνὴ, διαπνεομένη ὑπὸ τῆς αὔρας τῆς ἐσπέρας!

Ἐὰν θνητὸς εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ εὐρεθῇ πρὸ τρισχιλίων ἐτῶν, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐν τῇ χλοερᾷ πρὸ τοῦ Ὑμηττοῦ κοιλάδι παρὰ τὴν συστάδα τῶν θάμνων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑποίων ἀενάως ἐκελάρυζε τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς τῶν δακρύων τῆς Ἡοῦς, ἤθελεν ἰδεῖ θελκτικόν, γλυκύτατον θέαμα.

Ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς πυκνῆς συστάδος τῶν θάμνων ποίμνιον προβάτων καὶ αἰγῶν ἔβοσκεν ἡσύχως ἐν τῇ πρασίῳ χλόῃ, ἐπὶ δὲ παρακειμένου βράχου γέρων ποιμὴν νωχελῶς ἡμικεκλιμένος διέχεε διὰ τοῦ αὐλοῦ του ἤχους αὐτοσχεδίου, μελαγχολικοῦ, ἀναμνήσεις ἴσως τῆς πρώτης του νεότητος.

Δύο νεάνιδες ἴσταντο ἐν μέσῳ τοῦ ποιμνίου, γρατὰ δὲ τις γυνὴ φέρουσα ἐν χερσὶ τετυλιγμένον γυναικεῖον μανδύαν ἐκάθητο ἀπωτέρω παρατηροῦσα τὰς νεάνιδας.

Τῶν νεανίδων τούτων ἡ ἑτέρα, δεκαοκταετίας μελαγχροινὴ μαύρους καὶ ζωηροῦς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶχε τὸ σῶμα Ἀρτέμιδος τῆς θεᾶς τοῦ κυνηγίου. Ἐν τῷ ραδιῶ ἐκείνῳ, ὑψηλῶ καὶ εὐσταλεῖ σώματι ὑπῆρχεν ἄφρονος ζωῆ ἐκλάμπουσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἐφόρει κυανῆν ἐσθῆτα καὶ εἶχε τὴν μέλαιναν αὐτῆς κόμην ἀνεδεδεμένην ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς διὰ χρυσῆς στλεγγίδος.

Ἐὰν ὁ Φειδίας ἀπετύπωσέ ποτε ἐπὶ πεντελησίῳ μαρμαροῦ ἐν σχήματι γυναικὸς τὸ σφοδρὸν πάθος ἔρωτος φλογεροῦ, ἠνωμένου μετ' ἀκραδάντου θελήσεως καὶ ρώμης ψυχικῆς, ἐξάπαντος τὸ ἀγαλμά του θὰ εἶχε τὴν μορφήν τῆς δεκαοκταετίδος ἐκείνης μελαγχροινῆς Ἀρτέμιδος.

Ἄλλ' ἐὰν ἐστρέφετε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἑτέραν κόρην, τὴν δεκαεξαετίδα, τίνας ἐξ ὑμῶν ἢ ψυχὴ θὰ ἦτο τόσοσ χαλυβδίνη, οὕτως εἶπεῖν, τοσοῦτον ἄψυχος, ὥστε νὰ μὴ ἐκθαμβωθῇ ἐνώπιον τοῦ κάλλους αὐτῆς τοῦ θεσπεσίου; Τὸ κρίνον καὶ τὸ ρόδον ἐξηυτελίζοντο πλησίον τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν ἐκείνων τῶν ἀπαραμίλλων ὁ λαμπρότερος χρυσὸς ἔχανε τὸ χρῶμά του πλησίον τῆς πλουσίας κόμης τῆς. Διὰ τοὺς ἀθανάτους δ' ἐκείνους κυανοῦς ὀφθαλμούς τῆς δὲν ὑπάρχει ὄρος συγκρίσεως Ὅταν τοὺς εἶδε κατὰ πρῶτον ἡ γλαυκῶπις Ἀθηναῖα, λέγουσιν ὅτι τὴν κατέλαβεν ἀπόγνωσις, καὶ ἐπειράθη νὰ ἐξορύξῃ τοὺς ἰδικούς τῆς ἕως τότε περιφήμους ὀφθαλμούς· καὶ θὰ τὸ ἔπραττεν ἀληθῶς, ἐὰν δὲν ἦτο ἡ θεὰ τῆς φρονήσεως.

Δὲν περιγράφονται αἱ δροσεραὶ ἐκείναι χνοῶδεις παρειαὶ, ἀπέναντι τῶν ὁποίων θὰ ἔθραυον τὴν γραφίδα των ὁ Πολύγνωτος καὶ ὁ Ἀπελλῆς, ὡς καὶ τὸ βαθύ ἐκεῖνο ὑπὸ μακρᾶς βλεφαρίδας βλέμμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἀνεκαλύπτετο μυστηριώδης οὐρανὸς ἀθανασίας! Ἔ-

βλεπέ τις ἐπ' αὐτῆς τὴν παιδικότητα, τὴν ἀγνοῦσαν τὸν ἔρωτα, ἥδη ἐκλείπουσιν ἐνώπιον τῶν ἀορίστων ἐκείνων τοῦ ἔρωτος πνοῶν ἄς διαφιλεύει ἡ ἦθη κατὰ τὴν δεκάτην ἔκτην αὐγὴν.

Ἡ πλουσία κόμη της ἐπιπτεν εἰς βοστρύχους ἐπὶ ὤμων δι' οὗς ἡ Ἀφροδίτη θὰ κατηδάφιζε τὸν ἐν Κυθήροις καλλιμάμαρον ναὸν της, ὃ δὲ τράχηλος, ἡ ὄσφυς καὶ τὸ λοιπὸν τῆς νεάνιδος σώμα ἦτο ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τὸ πρότυπον τῆς τελειότητος δι' ὃ καὶ πολλὰκις αἱ θεαὶ τοῦ Ὀλύμπου κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτῶν, δηλαδὴ σχεδὸν ἀδιαλείπτως, ἀντεποιούντο τὸ ἀφρόχρου κάλλος ἐκεῖνο. — Ἐχω τοὺς ὀφθαλμούς της, ἔλεγεν ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ καμμία ἀπὸ σᾶς δὲν δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ. — Σοῦ τοὺς χαρίζω, ἔλεγεν ἡ Ἥρα, μελονότι οἱ ἰδικοί σου εἶναι πολὺ κατώτεροι· ἀλλὰ δὲν δύνασαι ν' ἀρνηθῆς ὅτι εἶμαι ἐξ ἴσου λευκώλενος ὅσον καὶ ἐκείνη. Ἐρώτησε τὸν Ὀμηρον νὰ ἰδῆς. — Σιωπήσατε, κυρίαί μου, ἔλεγεν ἡ Ἄρτεμις, καὶ παρατηρήσατε τὸ ἀνάστημά μου· δὲν νομίζετε ὅτι βλέπετε ἐκείνην; — Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι ἀληθές, ἔλεγεν ἡ Ἀφροδίτη· παρατηρήσατε τοὺς βραχιονάς μου καὶ θὰ ἴδῃτε πόσον ὁμοιάζουν. Ἐπειδὴ δὲ πάντοτε ὁσάκις πρόκειται περὶ τοιούτων ἐπικινδύνων συζητήσεων μεταξὺ γυναικῶν, ἔστω καὶ θεαινῶν, ἡ συζήτησις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λαμβάνει ζωηρότερον καὶ θορυβωδέστερον χαρακτῆρα, ὁ Ζεὺς, ὁσάκις ἐκάθητο ἀπωτέρω εἰσπνέων τὴν κνίσσαν ἐκατόμβης τινὸς ἢ ἀναπολῶν ἐν ρεμβασμῶ τὴν πατρίδα του Κρήτην, ἀπεσπάτο τῆς τέρψεώς του ἐκείνης καὶ — Τί νὰ ἔχουν πάλιν καὶ μαλόνουν; ἔλεγεν. Ἄ! ἐνόησα, πάλιν περὶ τῆς Πρόκριδος θὰ πρόκηται!

Πρόκριδος! Ἐκαλεῖτο λοιπὸν Πρόκρις ἡ νεάνις ἐκείνη; Καὶ τίς ἄραγε νὰ ἦτο αὐτή;

Ἐάν τις ἐξ ἡμῶν πρὸ τρισηλίων ἐτῶν ἴστατο ἐπὶ τινος τῶν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν ὑψωμάτων, π. χ. ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἀστεροσκοπείου, θὰ ἔβλεπε θέαμα ὅπως διάφορον τοῦ σημερινοῦ.

Ἀπὸ τῶν Πατησίων μέχρι τῆς Ἀκροπόλεως καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, καὶ ἀπὸ τῆς Πλατείας τῆς Ἐλευθερίας μέχρι τῆς Ριζαρίου Σχολῆς, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ καὶ τῶν ὁδῶν Σταδίου, Πανεπιστημίου καὶ Ἀθηνᾶς, ἐνθα σήμερον ὑπερήφανα μέγαρα ὑψοῦνται καὶ ἀβροδίαιτοι νεάνιδες καὶ δέσποιναι περιφέρονται ἐπισκεπτόμεναι πλουσία καταστήματα πολυτελείας, τότε, πρὸ τρισηλίων ἐτῶν, τὰ ὑψούμενα ἦσαν δένδρα καὶ κάπου κάπου βωμός τις πενιχρός, τὰ δὲ περιφερόμενα ἦσαν πρόβατα καὶ αἰγες βόσκοντα ἐν χλόῃ παχυσίᾳ. Ὀλόκληρος ἐκείνη ἡ πεδιάς, ἡ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀκροπόλεως, ἦτο ἀγρὸς χλοερός. Καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἡ περιβήτης, πρὸ

ἦτο λοιπὸν; Ἄ! ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν; Ἦτο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁ βράχος ἐκεῖνος ὁ ἱερός ἐφ' οὗ μετὰ 600 ἔτη ἔμελλε νὰ κτισθῇ ὁ Παρθενῶν, ἦτο τότε ἡ πόλις τῆς Παλλάδος καὶ ἐκαλεῖτο Κεκρωπία ἢ ἀπλῶς Πόλις. Πολὺ ὕστερον ἐκλήθη Ἀκρόπολις, καθ' ἣν ἐποχὴν ὑπερεκχειλίσασα, ἐξέχυθη πέραν τοῦ νοτίου κατὰ πρῶτον τείχος, ἐπὶ τοῦ μέρους ἐνθα κεῖται σήμερον τὸ τοῦ Διονύσου θέατρον καὶ τὸ Ὁδεῖον Ἡρώδου τοῦ ἐπικληθέντος Ἀττικοῦ, καὶ περιέζωσε τὸν λόφον, ἐνοποιηθείσης τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ Θησέως.

Ἡ πόλις λοιπὸν τῶν Ἀθηνῶν ἦτο ἡ Ἀκρόπολις, καὶ ὁ ἰστάμενος τότε ὡς εἶπον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τοῦ Ἀστεροσκοπείου, δὲν θὰ ἔβλεπε τὸν μεγαλοπρεπῆ Παρθενῶνα, τὰ Προπύλαια, τὸν ναὸν τῆς Ἀπτέρου Νίκης καὶ τὰ λοιπὰ καλλιτεχνήματα, ὑψούμενα ὑπεράνω τῶν τειχῶν, ὡς τὰ βλέπετε σήμερον. Θὰ ἔβλεπε μόνον οἰκίσκους τινὰς χαμηλοὺς καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἕνα οἶκον ὑψηλότερον καὶ μεγαλείτερον, ὅστις ἀπετέλει τὰ ἀνάκτορα, ὡς λέγομεν σήμερον, τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἐλησμόνησα. Θὰ ἔβλεπε καὶ κάτι ἄλλο· θὰ ἔβλεπε μίαν ἐλαίαν, δένδρον ἱερώτατον, κομψόν, καὶ ὑψόμενον ὑπεράνω τοῦ κυκλωπέου τείχους. Ἡ ἐλαία εἶχε φυτευθῆ ἐκεῖ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὸ περίφημον ἐκεῖνο διαγώνισμα μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, οὗ βραβεῖον ἦτο ἡ Ἀττικὴ. Ὅτε δὲ μετὰ 500 ἔτη ἀπελθόντων τῶν Ἀθηναίων ἐπέδραμον οἱ βάρβαροι ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἔκαυσαν τὴν Ἀκρόπολιν, ἡ ἐλαία ἐκείνη τῆς Ἀθηνᾶς κατεκᾶν μέχρι τῆς ρίζης. Τὴν ἐπιούσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανήλθον καὶ ἔκλαυσαν ἰδόντες τὰ ἀχνίζοντα εἰρείπια· ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἔσπευσαν πρὸς τὴν ἐλαίαν των, πρὸς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο δένδρον, ὅπερ ἐνόσφ' ἔθαλλεν ἐσήμαινεν ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἐξηκολούθει προστατεύουσα τὴν πόλιν της. Ἐμειναν ἐκθαμβοὶ πρὸ τοῦ θαύματος, ὅπερ παρέστη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἐν μέσῳ τῶν μαύρων, κεκαυμένων καὶ ἀνατετραμμένων εἰρείπιῶν εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἦτο πεφυτευμένη ἡ καεῖσα ἐλαία, βλαστὸς νεοθαλῆς καὶ εὐρωστος ὑψοῦτο πλήρης χυμοῦ καὶ ζωῆς. Ἡ ἐλαία εἶχεν ἀναβλαστήσει ὑψηλὴ καὶ ραδινὴ ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐξηκολούθει προστατεύουσα τὴν πόλιν της.

Τί ἀπέγεινεν ἄρα γε ἡ ἐλαία ἐκείνη, ἡ αἰζώσος, καὶ διατί δὲν ὑπάρχει πλέον ἐκεῖ; Λέγουσιν ὅτι ἐξηράνθη εὐθύς ὡς ἤκουσε τὴν πρῶτην διδασχὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐν Ἀθήναις.

Τὰ ἀνάκτορα λοιπὸν ἢ βασιλεῖα ἐκεῖνα, ὡς τότε ἐκαλοῦντο, ἦσαν τοῦ Ἐρεχθέως. Ὁ Ἐρεχθεὺς ἦτο ὁ ἕκτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, καὶ πατὴρ τῆς περιφιλήτου Πέρικριδος.

Κατὰ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην ἐποχὴν οἱ βασιλεῖς ἦσαν ὀλιγώτερον βασιλεῖς καὶ περισσότερον ἄνθρωποι ἢ σήμερον. Τὸ συνταγματικὸν πολιτεύμα δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐφευρεθῆ· οἱ τίτλοι τοῦ Μεγαλειοτάτου, οἱ βασιλικοὶ ὕμνοι καὶ τὰ παράσημα ἦσαν ἔτι ἄγνωστα, μήπω προσδεύσαντος τοῦ ἀνθρώπινου γένους εἰς τοσοῦτο σοφίας ὅσον σήμερον. Ὁ βασιλεὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ὁ πρῶτος πολίτης καὶ ἰδίως ὁ πρῶτος στρατιώτης. Καταγόμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ Διὸς (καὶ τίς δὲν κατήγετο τότε ἐκ τοῦ Διὸς!), ἤρχε τοῦ λαοῦ ὡς στρατοῦ, ἐνομοθέτει, ἐδικάζει καὶ ἐνίοτε ἐφόρευεν ἀτιμωρητεῖ τοὺς ὑπηκόους του καὶ τὰς συζύγους του.

Ὅσον διὰ τὰς βασιλόπαιδας, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φρονῶ ὅτι ἡ θέσις αὐτῶν ἀπὸ ἀληθοῦς ποιητικῆς ἀπόψεως ἦτο πολλῶ χαριεστέρα τότε ἢ σήμερον. Δὲν ἀνετρέφοντο αὐταὶ ἐντὸς στενῶν θαλάμων ὀπισθεν δικτυωτῶν καὶ πλησίον ξηρῶν παιδαγωγῶν, ἐν μέσῳ ὑποκλίσεων καὶ φιλοφρονήσεων ψευδῶν καὶ ἐπιβεβλημένων ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπίας. Αἱ βασιλόπαιδες κατὰ τὴν ἀφελῆ ἐκείνην ἐποχὴν, παρακολουθοῦμεναι ὑπὸ τῆς κατ' ἐξοχὴν εὐνοουμένης ἀκολουθίας ἢ θεραπεινίδος αὐτῶν δούλης, ἐλούοντο παρὰ τὴν θίνα τῆς θαλάσσης, ἢ ἐπλυνον ἢ ὡς Ναυσικάα, ἢ ἐλίκουοντο ἐπὶ τῆς αἰώρας μετ' ὀμηλικῶν, ἢ ἀνέπνεον τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, παρακολουθοῦσαι τὰ ποιμνία τοῦ πατρὸς των, ἢ ἐν τῇ οἰκίᾳ μένουσαι ἐψάλλον πρὸς λύραν ἢ αὐλόν, ἢ ἐνήθον ὡς ἡ Ὀμφάλῃ καὶ ὕφαινον ὡς ἡ Πηνελόπη.

Ἡ νεᾶνις λοιπὸν ἐκείνη τῆς μικρᾶς κοιλάδος, ἡ ἔχουσα τοσοῦτο θεσπεσίαν καλλονὴν, ἡ ξανθόκομος καὶ κυανόφθαλμος, τὸ κάλλος τῆς ὀποιᾶς ἀντεποιούντο αἱ θεαὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἦτο ἡ περιρίλητος κόρη τοῦ Ἐρεχθίδος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς. Ἡ βασιλόπαις τῆς Ἀττικῆς εἶχε τὴν καλλονὴν τοῦ οὐρανοῦ τῆς. Ἐφόρει βραχεῖαν λευκὴν ἐσθῆτα, πολὺπτυχον, περὶ τὴν ἀπαράμιλλον ὀσφύν· ἐκ τῶν εὐρειῶν δὲ χειρῶν ἐξήρχοντο οἱ ἄβροϊ ἐκεῖνοι στρογγύλοι καὶ λευκοὶ βραχίονες οὓς ἐζήλευεν ἡ Ἀφροδίτη. Ἦτο ἡ χαϊδευμένη κόρη τοῦ βασιλέως πατρὸς τῆς, διότι ἐκτὸς τῆς καλλονῆς ἐκείνης, εἶχε καὶ καρδίαν. Ἢ ἔλεγον ἀδαμαντίνην, ἐὰν δὲν ἐροδοῦμένη μήπως νομίσητε ὅτι ἦτο σκληρά, διότι τούναντιον ἦτο τόσον συμπαθὴς, τόσον ἄγνή! Ἐὰν ἤμην πνευματιστής, ἐκ τῶν πιστευόντων ὅτι αἱ ἀνθρώπινοι ψυχαί, μετὰ μακρὰς περιόδους ἐτῶν, ἀφοῦ κινήσωσι τραπέζας τινας, ἐπακέρχονται ἐν σώματι ἀνθρώπινῳ, θὰ ἰσχυρίζομην ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς Γερμανίδος Μαργαρίτας τοῦ Φαῦστος ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς ἀτθίδος Πρόκριδος ἐκείνης· διότι εἶχεν ὅλην τὴν ἀγνότητα, ὅλην τὴν συμπαθητικότητα αὐτῆς, μὲ μόνην τὴν

διαφορὰν, ὅτι ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς, θερμότερος τοῦ γερμανικοῦ, ἐμόρφου θερμότεραν εἰς αἴσθημα καὶ φίλτρον τὴν καρδίαν τῆς Πρόκριδος. Ἡ Πρόκρις μου ἦτο ἡ Μαργαρίτα τοῦ Γκαίτου πρὶν ἢ συναντήσῃ τὸν Φαῦστον ἐν τῷ βίῳ τῆς, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαρίς, μᾶλλον περιπαθὴς. Ἦτο Ἑλληνὶς ἐκείνη!

Καθ' ἣν στιγμὴν τὴν συναντῶμεν παρὰ τὸ ποιμνιον, ἔκυπτεν αὐτῇ ἐπὶ τῆς γλόφης γουυπετῆς καὶ ἐνησχολεῖτο στεφανοῦσα δι' ἀνθῶν τοῦ ἀγροῦ τὴν κεφαλὴν μικροῦ λευκοῦ ἀρνίου, μόλις πρὸ ἐβδομάδος γεννηθέντος. Ἡ δὲ ἄλλη νεᾶνις, ἡ βοῶπις ἐκείνη καὶ μελάγχρους καλλονὴ, ὅλως ἀντίθετος πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς Πρόκριδος, ἴστατο παρ' αὐτὴν ὀρθία· ἐκράτει δὲ καὶ αὐτῇ ἐν ταῖς ὠλέναις ἕτερον ἀρνιον ὁμοίου χρώματος καὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας πρὸς τὸ πρῶτον. Ἄμνάς δ' εὐμεγέθης καὶ βαθύμαλλος, λευκὴ δ' ἐπίσης καὶ αὐτῇ, ἴσταμένη πλησίον ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὅτε μὲν πρὸς τὸ ἐν ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἕτερον ἀρνιον. Ἦτο ἡ μήτηρ των.

Ἡ εἰκὼν ἦτο ἀξία τοῦ μεγίστου τῶν ζωγράφων τοῦ κόσμου.

Ἡ οὐλῃ ξανθὴ κόμη τῆς Πρόκριδος κυπτούσης ἐχύνετο ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ὡς χρυσὸς ρευστὸς· βόστρυχοι δὲ τινες ἐπιπτον ἐκατέρωθεν τῶν ὠτων τῆς πρὸς τὸ στήθος.

— Μὰ τὸν Πᾶνα, ἀγαπητὴ μου Αὔρα, εἶπεν ἡ Πρόκρις ἐγερθεῖσα καὶ κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκύλας τὸ ἐστεμμένον ἀρνιον, ροδοκόκκινος ἐκ τῆς ἕως τότε κεκυφίας στάσεώς τῆς καὶ ρίπτουσα τὴν κόμην τῆς πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ χαριεστάτης κινήσεως τῆς κεφαλῆς, μὰ τὸν Πᾶνα, δὲν δύνασαι νὰ εἶπῃς ὅτι ὁ στέφανος αὐτὸς δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν χαρίεσσαν αὐτὴν κεφαλὴν.

— Καὶ τὸ ἰδικόν μου, Πρόκρις; Ὁᾶ μείνη λοιπὸν τὸ ἰδικόν μου ἀρνιον ἄνευ στεφάνου; Ὁχι! θὰ συλλέξω καὶ ἐγὼ ἄνηθ καὶ θὰ στεφνωσῶ καὶ τοῦτο. Ἡ μητέρα των τ' ἀγαπᾷ ἐξίσου καὶ τὰ δύο, εἶπεν ἡ Αὔρα.

Ἡ Αὔρα ἦτο ἡ πιστὴ δούλη καὶ σύντροφος τῆς Πρόκριδος. Ὀχυμασίαι ὀρηστρίαι ἢ χορεύτρια, ὡς λέγομεν σήμερον, ἠδύνατο νὰ χορεύσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνωμαλωτέρου ἐδάφους. Τὴν ἡγάπα δὲ τόσον ἡ συμπαθὴς ἐκείνη τῆς βασιλόπαιδος καρδίαι, ὥστε σχεδὸν οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο ἀπ' αὐτῆς. Ὁμοῦ εἶχον ζῆσει ἀπὸ τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας των. Ἡ ἀντίθεσις βλέπετε τῶν χαρακτήρων δύο ἀνθρώπων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνενοῖ αὐτοὺς διὰ φιλίας ἐγκαρδίου, ὡς οἱ ἀντίθετοι ἠλεκτρισμοὶ ὀρμῶσι καὶ συνενοῦνται μετ' ἀλλήλων, ἐνῶ οἱ ὅμοιοι ἀποκρούονται καὶ ἀλληλαπωθοῦνται.

Ἄλλὰ τὴν ἡγάπα ἀρά γε ἐξ ἴσου εἰλικρινῶς καὶ ἡ Αὔρα; Τίς οἶδε! θὰ τὸ μάθωμεν ἴσως μετ' ὀλίγον.

Ἐν τούτοις ἡ Αὔρα ἤρξατο συλλέγουσα ἄνθη ἵνα μὴ ὑστερήσῃ τῆς Πρόκριδος· ἀλλ' ἄνθη δὲν εὔρεν ἀρκετά. Ἡ Πρόκρις τὰ εἶχε συλλέξει. Δύο ὁμῶς βήματα ἀπωτέρω κρημνὸς καθέτως καταδύομενος εἰς χαράδραν πετρώδη, εἰς εἶδος βαράθρου σκοτεινοῦ, ὕπερ ἐκάλουεν τότε ἄντρον τῶν Εὐμενίδων ἢ τῶν Ἐρινύων, κρημνὸς πλήρης χλόης, ἦτο κεκαλυμμένος ὑπ' ἀγρίων ἀνθέων ποικίλων χρωμάτων καλλίστων πρὸς πλοκὴν στεφάνου.

Ἡ Αὔρα δὲν ἐδίστασεν.

Ἀφεῖτα τὸ ἀρνίον, δι' ἐνὸς πηδήματος εὐρέθη ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ, πρὶν ἢ προφθάσῃ ἡ Πρόκρις νὰ τὴν ἐμποδίσῃ καὶ κύψασα ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου διασταγμοῦ πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου, ἤρξατο δρέπουσα τὰ ἄνθη καὶ ἀποθέτουσα αὐτὰ ἐντὸς τῆς ἐσθῆτός της, ἣν εἶχεν ἀνασύρει ὀλίγον πρὸς τοῦτο ἐκ τῶν ἔμπροσθεν.

Ἰσταμένη σχεδὸν ἐναέριος, ὠμοίαζε πρὸς ἀμαδρυάδα.

Ἡ Πρόκρις ἐξέπεμψε τρόμου κραυγὴν.

— Αὔρα, πρὸς Διός, τί κάμνεις; εἶπε· θὰ κρημισθῆς.

— Δρέπω ἄνθη διὰ τὸ ἀρνίον μου, ἀπήντησεν ἡσύχως ἐκείνη.

Εἰς τὴν κραυγὴν τῆς Πρόκριδος ἡ γραῖα θεράπαινα προσέδραμεν ἐπτοημένη.

— Τί ἔπαθες, Πρόκρις; ἠρώτησε.

— Δὲν τὴν βλέπεις; εἶπεν ἡ νεάνις. Θὰ κρημισθῆ κατὰ τὴν τρελλή!

Ἡ ζωὴ μιᾶς δούλης ἦτο τότε πρᾶγμα ἔχον ἀξίαν μόνον ἀγοραίαν· ἀλλ' ἡ Αὔρα δὲν ἦτο δούλη ἀπλή· ἦτο ἡ προσφιλές τῆς βασιλοπαιδος σύντροφος, καὶ ἡ Μύρρα, ἰδοῦσα τὴν Αὔραν κινδυνεύουσαν, ἐφοβήθη... διὰ τὴν Πρόκριδα.

— Θέλεις ἄνθη; προσέθηκεν ἡ Πρόκρις ὠχρὰ ἐκ τοῦ τρόμου· ἰδοῦ, σοὶ δίδω τὸν ἄνθινον στέφανόν μου τοῦτον. Φύγε ἀπ' ἐκεῖ ἀμέσως! φύγε πρὸς θεῶν!

Καί, ἀποσπάσασα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀρνίου της τὸν στέφανον, ἔρριψεν αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς Αὔρας.

Ἄλλ' ἐκείνη, ἀτάραχος καὶ ἀτρόμητος, εἶχεν ἐν τῷ μεταξύ δρέψει τὰ ἄνθη ὅσα ἤρκουεν εἰς τὸν στέφανόν της καὶ ἐπανήρχετο πρὸς τὴν Πρόκριδα βραδέως καὶ οὕτως εἰπεῖν ὑπερήφανος ὅτι περιεφρόνησε τὸν κίνδυνον.

Ἄλλ' ἐκείνη ἡ ὠχρότης καὶ ὁ τρόμος τῆς Πρόκριδος ἐξηλείφθη τότε, ἐκλιπόντος τοῦ κινδύνου τῆς ζωῆς τῆς Αὔρας της.

Τὰ ρόδα ἐπανήλθον εἰς τὰς παρειάς της καὶ τὴν ἐπῆραν δάκρυα χαρᾶς.

Τὴν ἐνηγκλίστη, τὴν περιεπτύσσετο καὶ συνάμα τὴν ἐπέπληττε.

— Κακὴ, μοθηρὰ, ἀχάριστε, ζηλότυπε, τῇ

ἔλεγε· σοὶ ἔδωκα ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ κινδυνεύσῃς οὕτω;

— Μία χορεύτρια ὡς ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Αὔρα, νομίζεις ὅτι δὲν δύναται νὰ σταθῇ ἐν ἰσορροπίᾳ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ἄντρου τῶν Ἐρινύων; Διατί νὰ μὲ προσβάλλῃς ἀμφιβάλλουσα;

— Πρὸς τιμωρίαν σου λοιπόν, ἀνταπήντησεν ἡ Πρόκρις γελῶσα, θέλω νὰ διαλύσῃς τὸν στέφανόν μου ἐκείνον, τὸν ὁποῖον σοὶ ἔρριψα, νὰ ἐνώσῃς τὰ ἄνθη του μὲ τὰ ἰδικά σου καὶ δι' αὐτῶν νὰ πλέξῃ ἡ Μύρρα ἕνα μέγαν στέφανον, τὸν ὁποῖον νὰ βάλῃ εἰς τὴν κεφαλὴν της. Τοιουτοτρόπως οὔτε σὺ οὔτ' ἐγὼ θὰ ἔχωμεν τὰ ἄνθη.

— Ἡ γραῖα Μύρρα νὰ στεφανωθῇ; ἀνέκραξεν ἡ Αὔρα ἀπὸ καρδίας γελῶσα. Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ, θὰ ἦναι θέαμα διὰ τὸ ὅποιον θυσιάζω προθύμως τὰ ἄνθη μου.

Εἶπε καὶ δραμοῦσα ἔλαβε τὸν χαμαὶ ἔρριμμένον στέφανον τῆς Πρόκριδος, διέλυσεν αὐτὸν ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς καὶ συνανέμιξεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰ ἄνθη.

— Καὶ διατί σοῦ φαίνεται παράδοξον; εἶπεν ἡ καλὴ γραῖα μειδιῶσα. Νομίζεις τάχα ὅτι εἰς τὰς γραίας δὲν ἀρμόζει ὁ ἔρως καὶ ἡ καλλονή; Ἐρώτησον τὴν Ἥω νὰ ἴδῃς πῶς ἀγαπᾷ καὶ πῶς στολιζει τὸν γέροντα Τιθωνόν της καθ' ἐκάστην.

Καὶ ἤρξατο ἀμέσως νὰ πλέξῃ τὸν στέφανον.

— Καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ μεταξύ τί θὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ἡ Αὔρα.

— Ἐχεις δίκαιον· ἀκόμη εἶναι ἐνωρίς. Ἄ! μία ἰδέα! Θὰ δέσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Γοργόνας.

Γοργὼ ἦτο ἡ ἀμνάς μήτηρ τῶν δύο ἀρνίων.

— Αἶ, καὶ ὕστερα;

— Σὺ, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Πρόκρις, θὰ υπάγῃς μὲ τὸ ἀρνίον σου νὰ κρυβῆς ὀπισθεν ἐκείνου τοῦ μικροῦ ὑψώματος, εἶπε δεικνύουσα μακράν, πρὸς τὴν πόλιν, μικράν τινα τοῦ ἐδάφους ἐξοχὴν· ἐγὼ δὲ θὰ κρυβῶ μετὰ τοῦ ἐτέρου τέκνου της εἰς ἐκείνην ἐκεῖ τὴν συστάδα τῶν δένδρων.

Καὶ ἔδειξε τὸ γνωστὸν ἡμῖν μέρος, ἔνθα ἡ πηγὴ τῶν δακρῶν τῆς Ἥους.

— Ἡ Μύρρα θὰ λύσῃ ὕστερον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Γοργόνας, προσέθηκεν ἡ Πρόκρις. Τότε θὰ ἴδωμεν πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο ἀρνίων της θὰ τρέξῃ ἡ Γοργὼ. Ἐὰν προτιμήσῃ νὰ ἔλθῃ πρὸς σὲ ἐκεῖ ἵνα εὔρῃ τὸ τέκνον της τὸ ὁποῖον θὰ κρατῆς, τότε...

— Τότε;

— Τότε τί νὰ χάνῃς; ... Ἄ! θὰ πάρῃς σύζυγον ἐκείνον τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ σοὶ δώσω. Δέχεσαι; ἠρώτησεν ἡ Πρόκρις.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ἡ Αὔρα ἀξιοπρεπῶς. Ἡ θυσία εἶναι μεγάλη, ἀλλ' ἐμπιστεύομαι εἰς

τὴν ἀγάπην σου. Καὶ ἐὰν ἡ Γοργὼ ἔλθῃ, πρὸς σέ, τί θὰ μοὶ δώσῃς;

— Ἄ! τότε, εἶπεν ἡ Πρόκρις θέτουσα καὶ τὰς δύο τῆς χειρὸς ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Αὔρας καὶ παρατηροῦσα αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον διὰ τῶν μειδιῶντων ἀθανάτων ἐκείνων ὀφθαλμῶν τῆς, τότε σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μου θὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν.

— Τὴν ἐλευθερίαν! νὰ μὴ ἦμαι δούλη πλέον, νὰ μὴ ἦμαι ἔμψυχον κτῆμα, νὰ ἦμαι ἐλευθέρω ὡς σύ! ἀνέκραξεν ἐξ ἄλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης ἡ Αὔρα, καὶ ἔπεσε κλαίουσα εἰς τοὺς πόδας τῆς Πρόκριδος. Εὐχαριστῶ, Πρόκρις, εὐχαριστῶ.

Ὁ ἀγέρωχος καὶ φίλαυτος χαρακτήρ τῆς Αὔρας ἐκάμπτετο ἀπέναντι χάριτος τοσοῦτον ἀνεκτιμητοῦ.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ Πρόκρις, ἐμπρός, εἰς τὸ στοιχημα.

— Πρόκρις, εἶπεν ἡ Μύρρα· ὁ ἥλιος πλησιάζει νὰ ἐγγίσῃ τὸ βουνόν. Εἶναι ἀργά, κόρη μου, καὶ πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν πόλιν πρὶν ἢ ἀνάψουν τὰ φῶτα.

— Ἄφες, καλὴ μου Μύρρα. Μετὰ ἡμίσειαν ὄραν ξεκινοῦμεν. Ἀκόμη εἶναι ἐνωρίς, εἶπεν ἡ Πρόκρις ἰκετευτικῶς.

Ἔδесе διὰ ρινομάκτρον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀμνάδος μητρός, παρεκάλεσε τὴν Μύρραν νὰ τῆς ἀρξίρῃσῃ τὸ ρινομάκτρον εὐθύς ὡς ἤθελον κρυβῆ καὶ αἱ δύο νεάνιδες καὶ, μετὰ τοῦτο, λαβοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ ἕτερον τῶν δύο ἀρνίων, διηυθύνθη τρέχουσα πρὸς τὴν συστάδα τῶν θάμνων, ἀπέχουσαν διακόσια περίπου βήματα ἐκεῖθεν.

Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ ἡ Αὔρα διευθυνθεῖσα δρομαίως πρὸς τὸ ὑπεδειχθὲν αὐτῇ ὕψωμα, κείμενον πρὸς τὴν ἀντίθετον διευθύνσιν.

Ἐκίνησε τότε τὴν κεφαλὴν τῆς ἡ γρχία βλέπουσα τρεχούσας φαιδρῶς τὰς νεάνιδας ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ ἐδάφους.

Ἦλθεν ἀναμφιβόλως εἰς τὸ πνεῦμά τῆς ἡ ἰδέα, ἥτις μετὰ τρισχίλια ἔτη ἐνέπνευσε τὸν ποιητὴν εἰπόντα,

Oh gioventù, primavera dell'età!
oh primavera, gioventù dell'anno!

Ἦ νεότης, τῆς ἡλικίας ἔαρ! ὦ ἔαρ, νεότης τοῦ ἐνιαυτοῦ!

Ἀμφότεραι αἱ νεότητες ἦσαν τρώοντι ἐκαὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ των ἡ νεότης τοῦ ἐνιαυτοῦ, διότι ὁ Ὀχυρηλιῶν (σχεδὸν ἀντίστοιχος τῷ ἡμετέρῳ Μάϊῳ), ἦτο περὶ τὰ μέσα του, καὶ ἡ νεότης τῆς ἡλικίας, ἡ ἀγλαὴ νεότης τῶν δύο ἐκείνων χαρισμάτων. Ἡ δὲ εἰκὼν ἐκείνη ἦτο ἀπεραμειλλῆς,

διότι εἶχε πλαίσιον τὸν μάγον ὀρίζοντα τῆς Ἀττικῆς.

Καὶ ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὴν ἡ γραῖα ὅ,τι θὰ ἔλεγε κατὰ νοῦν οἰοσθήποτε ἐξ ἡμῶν βλέπων τὴν εἰκόνα ἐκείνην: Ὡ νεότης, ὅσον καὶ ἂν ἦσαι τρελλή, κούφη καὶ ἀσύνητος, εἶσαι ἀπείρως προσφιλεστέρα τῆς πολιᾶς φρονήσεως καὶ πείρας, ἔστω καὶ ἂν αὕτη διευθύνῃ τὰς τύχας τοῦ κόσμου!

Ἐφθασεν ἡ Πρόκρις ἀσθμαίνουσα εἰς τὴν συστάδα τῶν δένδρων, διήνοιξε τοὺς θάμνους διὰ τῶν χειρῶν, προσέχουσα μὴ πάθῃ ἀμυχὴν τινα ἐκ τῶν κλάδων τὸ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μικρὸν ἀρνίον καὶ, διαπεράσασα τὸ πυκνὸν θάμνωδες περιτείχισμα, προέβαλεν ἤδη τὸν πόδα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου σκιεροῦ καὶ δροσεροῦ μελάθρου, ἔνθα εἶδομεν ἄλλοτε, ἐὰν ἐνθυμῆσθε, τὴν Ἠὼ κλαίουσαν τὴν ἐν γήρατι ἀθανασίαν τοῦ ἀτυχοῦς Τιθωνοῦ τῆς.

Ἄλλ' αἴφνης ὀπισθοδρόμησεν ἐκπληκτος, ἐρύθημα δὲ ζωηρὸν κίδημοσύνης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Ἐν τῷ μελάθρῳ ἐκείνῳ νέος εἰκοσιπενταετῆς φέρων στολὴν καὶ κράνος ἐκ δέρματος ἀλώπεκος ἔκειτο ἀναπαυόμενος παρὰ τὴν πηγὴν, ἐξ ἧς ἄφθονον ἐξεχύνετο τὸ δροσερὸν καὶ διακυγὲς νᾶμα τῶν δακρῶν τῆς Ἠοῦς.

Παρ' αὐτὸν ἦσαν ἀπηρητημένα τόξον καὶ φαρῆτρα κυνηγοῦ, σῶμα δὲ κάπρου πεφονευμένου ἔκειτο ἐν τινι γωνίᾳ, φέρον βέλους πληγὴν αἱματοβαφῆ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς. Ἦτο τὸ θήραμα τοῦ κυνηγοῦ φονευθὲν εἰς τὰ δάση τῆς Πεντέλης, βρισθόντα τότε θήρας τοιαύτης. Ἀπωτέρω τέσσαρες μέλανες πελώριοι κύνες ἐκάθηντο ἀσθμαίνοντες ἐτι ἐκ τοῦ κόπου τῆς θήρας.

Εἰς τὸν θροῦν τῶν φύλλων διανοιγομένων ὁ νέος, ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἰδὼν τὸ ἐπιτοημένον κάλλος τῆς νεάνιδος, ἀνεπήδησεν ὄρθιος. Θάμβος δὲ βαθύ διεγράφη ἐπὶ τῆς ὄψεώς του.

Ὅσοι ἐξ ὑμῶν ἀκούσαντες τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας μου ἐνθυμοῦνται τὸν νεαρὸν ἐκείνον κυνηγόν, ὅστις ἐπεφάνη αὐγὴν τινα πρὸς τὴν Ἠὼ κλαίουσαν ἐν τῷ αὐτῷ ἐκείνῳ τόπῳ τὴν ἀθανασίαν τοῦ ἔραστοῦ τῆς, θ' ἀνεγνώρισαν βέλαια ἐν τῷ κυνηγῷ τούτῳ Κέφαλον τὸν ὠραῖον υἱὸν τοῦ Δηῖonos, βασιλέως τῆς Φθιώτιδος.

Ἡ νεάνις ἐκινήθη καταπόρφυρος ὅπως ἀποσυρθῆ, ἀλλ' ἡ ἐσθῆς αὐτῆς ἐμπλακεῖσα εἰς τοὺς κλάδους τὴν ἐκράτησε.

— Διατί ἀπῆκες τὰ βάθη τῶν γαληνιαίων λιμνῶν, ἀνέκραξεν ἐν ἐκστάσει ὁ Κέφαλος, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὁποίων ἀνθεὶ ἡ νυμφαία καὶ τὸ νηπενθές, ὠραία νηρηίς; Μήπως μεταξὺ τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου ἐγεννήθης νέα θεά, ὠραιοτέρα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἤλθης ἐδῶ νὰ μὲ ὁμηθῶσῃς διὰ τῆς καλλωνῆς

σου; εἶπεν ὁ Κέφαλος λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος, ἣτις συνελθοῦσα κατὰ τι ἐκ τῆς ταρχῆς τῆς ἡτένιζεν ἡδὴ δειλῶς τὸν νεαρὸν κυνηγόν.

— Δὲν εἶμι θεά, εἶπεν ἡ κόρη. Εἶμι ἡ Πρόκρις ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, σὺ δὲ τίς εἶσαι; ξένη;

— Ἡ Πρόκρις; σὺ λοιπὸν εἶσαι ἡ Πρόκρις τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ καὶ ἡ χάρις διαθρυλλεῖται ἀνά πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα; Ἄ! ὁ Κέφαλος ὁ υἱὸς τοῦ Δηϊόνος βασιλέως τῆς Φθιώτιδος εἶναι ἀγαπητὸς εἰς τοὺς θεοὺς διότι κυνηγῶν εἰς τὰ δάση ταῦτα ἠτύχησε νὰ σὲ ἴδῃ.

*Ἐπετα συνέχειαι

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

Ἄρτιως ἐξεδόθη βιβλίον εὐλόγως ἐμποιοῦσαν αἰθρῆσιν οὐχὶ κοινὴν εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν δημόσιον. Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ κόμης Βάυστ ὑπῆρξεν ἐκ τῶν μάλιστα ἐπιφανῶν διπλωματῶν, χρηματίας πρωθυπουργὸς ἐν Αὐστρίᾳ καὶ δραματίας πρόσωπον ἐπίσημον κατὰ τὰ πολιτικὰ συμβάντα τῶν τελευταίων ἐτῶν. Κατὰ τὸ μακρὸν αὐτοῦ διπλωματικὸν στάδιον πολλοὺς ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ σύγγενος ἐξόχου ἀνδρα καὶ πολλὰ ἀπεησαύρισεν εἰς τὰ νῦν ἐκδιδόμενα ἀπομνημονεύματά του περιέργους πληροφορίας ἐπὶ διαφόρων συγχρόνων γεγονότων. Ἐξ αὐτῶν ἐρανίζομεθα τὰ κατωτέρω κεφάλαια, περιέχοντα λίαν περιέργους καὶ ἀνεκδότους πληροφορίες περὶ Βίσμαρκ.

Πῶς ἐγνώρισα τὸν κ. Βίσμαρκ.

Μὲ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ 1848 συνδέεται μία τῶν ἀξιολογωτέρων ἀναμνήσεών μου, ἣτις ἡ πρώτη μου συνάντησις μετὰ τοῦ κ. Βίσμαρκ. Συνεδεομένη διὰ φιλίας μετὰ τοῦ μέλλοντος ἐν Δρέσδῃ πρέσβειος Ἐρρίκου δὲ Σαβινύ, οὗ ἡ κατοικία ἔκειτο πλησίον τῆς ἐν τῇ ὁδῷ Γουλιέλμου οἰκίας, ἔνθα κατόικουν. Πρωΐαν τινά, καθ' ἣν ἐπεσκέφθην τὸν κ. δὲ Σαβινύ, μὲ ὑπεδέχθη οὗτος λέγων μοι: «Φιλοξενῶ τὸν κ. Βίσμαρκ, οὗτινος θὰ γνωρίζετε βεβαίως τὴν ἐν τῇ Συνελεύσει ἀγόρευσιν.» Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθε καὶ ὁ κ. Βίσμαρκ φέρων ἐφεστρίδα καὶ καπνοσύριγγα εἰς τὸ στόμα. Ἠρχίσασμεν νὰ συνομιλῶμεν περὶ τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως τοῦ Ροβέρτου Βλοῦμ, ἣν τότε εἴχομεν μάθει. Ἐξέφρασα περὶ τούτου τὴν γνώμην, ἣν καὶ σήμερον ἐτι διατηρῶ, ὅτι ἡ καταδικαζομένη αὕτη ἦτο σφάλμα τῆς Αὐστριακῆς κυβερνήσεως.

Ἐδήλωσα ὅτι κατ' ἐμὲ ἡ θανάτωσις τοῦ Βλοῦμ ἦτο πολιτικὸν σφάλμα. Ὁ κ. Βίσμαρκ ἀπήντησε πάραυτα:

— Καθόλου; ὅταν ἔχω ἓνα ἐχθρὸν εἰς τὴν ἔξουσίαν μου, τὸν ἐξαφανίζω.

Τοὺς λόγους τούτους πολλάκις κατόπιν ἐνεθυμήθην.

Μετὰ τὸν πόλεμον (1871). Βίσμαρκ καὶ Θιέρσο

Αἱ τρεῖς ἐβδομάδες, ἃς διῆλθον τότε ἐν Γασταίν μετὰ τοῦ πρίγκιπος κτελίπον εἰς τὸ πνεῦμά μου τὰς μᾶλλον εὐαρέστους ἀναμνήσεις. Κατοκοῦμεν ἀμφοτέροι παρὰ τῷ Σταουμπίγκερ καὶ ἐβλέπομεν ἀλλήλους σχεδὸν καθ' ἐκάστην. Ὅταν τις διατελῆ εἰς ἀγαθὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Βίσμαρκ, ἀδύνατον νὰ εὕρῃ σύντροφον καλλίτερον αὐτοῦ. Τὴν ἰδιορρυθμίαν τοῦ λογισμοῦ του ὑπερβαίνει μόνον ἡ ἰδιοτροπία τῆς ἐκφράσεως. Πρὸς τούτοις δὲ κέκτηται ἀφέλειαν ἀξίεραστον, ἀνεπιτήδευτον, ἣτις μετριάζει τὰς ἐνίοτε αὐστηρὰς περὶ τῶν ἄλλων κρίσεις του. Μία τῶν ἀγαπητῶν αὐτῷ φράσεων ἦτο ἡ ἐξῆς: «Ἴδου ἐν ὑποκείμενον παντελῶς ἡλίθιον!» τὴν ἔλεγε δὲ χωρὶς ποσῶς νὰ ἔχη πρόθεσιν νὰ προσβάλλῃ τὸ άτομον, εἰς ὃ ἀνεφέρετο. Τινὲς τῶν γκέφεών του ὡς πολὺ χαρακτηριστικαὶ καὶ ἐν μέρει πολὺ ἐνδιαφέρουσαι εἶνε ἀξιολογούμενοι. «Τί κάμνετε, μὲ ἠρώτησεν, ὅταν εἰσθε ὠργισμένοι; Πιστεύω ὅτι δὲν ὀργίζεσθε τόσο συχνὰ ὅσον ἐγώ.» — «Μπᾶ! ἀπήντησα, δυσταρεστοῦμαι διὰ τὴν ἀνοησίαν τῶν ἀνθρώπων, οὐδέποτε διὰ τὴν μοχθηρίαν των.» — «Δὲν εὐρίσκετε τότε μεγάλην ἀνακούφισιν ὅταν θραύετε κάτι τί;» — «Εἶνε εὐτύχημα, εἶπον, ὅτι δὲν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου, διότι ἄλλως δὲν θὰ ὑπῆρξεν ἐπιπλοὺν ἀκέραιον εἰς τὴν οἰκίαν.» — «Κυττάετε ἐκεῖ κάτω, ἀντικρῶ, μοι εἶπε δεικνύων τὸν θάλαμον τοῦ αυτοκράτορος Γουλιέλμου. Εὐρισκόμην ἐκεῖ μέσα μίαν φορὰν καὶ κατελήφθην ὑπὸ σφοδρὰς ὀργῆς; κλειῶ τὴν θύραν μὲ πάταγον καὶ ἡ κλεῖς μένει εἰς τὰς χεῖράς μου, εἰσέρχομαι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λένδωρφ καὶ τὴν ρίπτω κατὰ μιᾶς λεκάνης, ἣτις θραύεται εἰς μυρία τεμάχια. Θεέ μου, εἶπεν ὁ Λένδωρφ, μήπως πάσχετε; — Ἐπασχα, ἀλλὰ τώρα εἶμαι καλλιτέρα.»

Ἐμίλει πολὺ περὶ τοῦ γαλλικοῦ πολέμου καὶ τῶν μετὰ τοῦ Θιέρσου καὶ Φάβρου διαπραγματεύσεών του. «Ἡ ἀνακωχὴ ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ, διηγεῖτο ὁ Βίσμαρκ, εἶπον δὲ τότε ἐγὼ πρὸς τὸν Θιέρσον: «Ἀκούσατε, κύριε Θιέρσε; πρὸ μιᾶς ὥρας ὑποφέρω τὴν εὐγλωττίαν σας, πρέπει νὰ τελειώσωμεν; σὰς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ ὀμιλήσω πλέον γαλλιστί; θὰ ὀμιλῶ γερμανιστί.» — Ἄλλὰ κύριε, ἀπήντησεν ὁ Θιέρσο, οὔτε λέξιν γερμανικὴν δὲν ἐννοοῦμεν.» — Ἀδιάφορον, ἀπήντησα, μόνον γερμανιστί θὰ ὀμιλῶ. — Ὁ Θιέρσο τότε μοι ἀπηύθυνεν ἐκ νέου εὐγλωττον προσφώνησιν τὸν προσέβλεψα εὐμενῶς καὶ ἀπήντησα αὐτῷ γερμανιστί. Αὐτὸς καὶ ὁ Φάβρος ἀπήρχοντο καὶ ἐπανήρχοντο ἐπὶ ἡμῖσιαν ὥραν συ-